

Tretia adventná nedeľa B – Zdroj adventnej radosti

Jn 1, 6 – 8, 19 – 28

13. december 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešná nedeľa nás vyzýva k radosti. Táto výzva akoby ale míňala našu súčasnú realitu: nemáme príliš veľa dôvodov k radosti: spoločenská situácia, pandémia, ohrozené spoločné slávenie Vianoc. Má v takejto situácii zmysel hovoriť o radosti?

K radosti existujú rôzne príčiny, tak ako poznáme rôzne túžby, v splnenie ktorých dúfame. Nebývajú to len materiálne hodnoty – tie zväčša pútajú našu pozornosť vtedy, keď ich nemáme, keď nám chýbajú. Keď ich získame, prestávame im venovať svoju pozornosť. Aj s ostatnými hodnotami to býva podobné: zvyčajne si ich uvedomujeme vtedy, keď ich stratíme, keď nám chýbajú.

Radosť, spokojnosť sú korením života, ale zároveň radosť býva aj dvojznačná a prchavá. Preto nám cirkev - krátko pred slávením Vianočných sviatkov - ponúka túto tému. Chce nás varovať, aby sme radosť nečakali automaticky a - na druhej strane nás chce varovať pred opačným extrémom: aby sme radosť svojou skepsou, otrávenosťou nezabili už vopred.

Hovoriť o radosti je dôležité, lebo dnes sme až príliš koncentrovaní na prítomnosť. Už nevnímame súvis medzi prítomnosťou a minulosťou i budúcnosťou. Už nevieme vnímať, že za všetko sa nejakým spôsobom platí. Všetko by sme chceli dosiahnuť najradšej hneď a - samé od seba, zadarmo. S radosťou to tak nie je. Ako hovorí básnik Kahlil Gibran v knižke Prorok - radosť sa nedá oddeliť od zármutku, radosť nazýva odmaskovaným smútkom. Podľa jeho slov ten istý prameň, z ktorého čerpáme našu radosť, bol v minulosti naplnený našimi slzami. Ba hovorí ešte vážnejšie slová: tým viac radosti môžeme obsiahnuť, čím viac bolesti sa zahryzlo do našej bytosti.

Čo nám teda môžu kresťanstvo a Kristus dnes - na prahu Vianoc - povedať o radosti? Kde hľadať adventnú radosť?

Predovšetkým by sme chápať radosť nemali ako niečo, čo k nám príde akoby zvonka, čo akoby na nás niekde čakalo, takže na radosť môžeme niekde naraziť. Radosť je skôr vnútorný stav našej duše, obrazne povedané, skôr my sa stávame radosťou. Ale nie je to zadarmo, nie je to samé od seba, do radosti skôr postupne dorastáme celým svojim životom.

Ďalej môžeme o radosti povedať, že dvere k nej, dvere k šťastiu sa otvárajú nie smerom k nám ale smerom von. Otvárajú sa nám vtedy, keď sa vieme otvoriť pre druhých. Keď radosť nehľadáme prvoplánovo, keď ju hľadáme skôr ako radosť pre tých druhých. Takto zakusoval radosť adventný kazateľ, prorok Izaiáš. Netešil sa zo seba, ani nie pre seba - z toho, čo dostal, ale tešil sa preto, lebo Boh ho poslal oznámiť radostnú zvesť druhým: chudobným a tým, ktorí to potrebovali. Aj on zdôrazňuje, že radosť nie je niečo mimo neho, ale preniká celú jeho bytosť – hovorí: Boh ma zaodial rúchom spásy. (A to napriek neradostnej situácii Izraela, ku ktorej sa mal prihovárať) Podobne by sme si mohli všimnúť aj apoštola Pavla a jeho výzvu k radosti v dnešnom druhom čítaní.

A nakoniec je tu Ján Krstiteľ v dnešnom evanjeliu. Nehľadal sám seba, nechcel byť Eliášom ani prorokom. Chcel byť len hlasom, ktorý je tu pre iných, hlasom na pustatine. Kázal, krstil, očisťoval

iných, pripravoval cestu tomu, ktorý má prísť. Nedal sa odradiť ani tým, že v tej chvíli Mesiáš bol ešte nespoznávaný. Napriek tomu vyzýval ostatných, aby mu pripravovali cestu.

To je duchovná výzva aj pre nás. Vidieť nielen prítomnosť, ale aj o kúsok ďalej, pripravovať budúcnosť. Nečakať lepšiu budúcnosť, radosť od iných, ale začať od seba. Stávať sa radosťou.

Viliam Arbet